

Der var engang en Stoppenaal, der var saa fiin paa det, at hun bildte sig ind, at hun var en Synaal.

"Seer nu bare til, hvad I holde paa!" sagde Stoppenaalen til Fingrene, der toge den frem. "Tab mig ikke! falder jeg paa Gulvet, er jeg istand til aldrig at findes igjen, saa fiin er jeg!"

"Der er Maade med!" sagde Fingrene og saa klemte de hende om Livet.

"Seer I, jeg kommer med Suite!" sagde Stoppenaalen og saa trak den en lang Traad efter sig, men som dog ikke havde Knude.

Fingrene styrede Naalen lige mod Kokkepigens Tøffel, hvor Overlæderet var revnet og nu skulde det syes sammen.

"Det er et nedrigt Arbeide!" sagde Stoppenaalen. "Jeg gaaer aldrig igjennem, jeg knækker! jeg knækker!" - og saa knak hun. "Sagde jeg det ikke nok!" sagde Stoppenaalen, "jeg er for fiin!"

Nu duer hun ikke til Noget, meente Fingrene, men de maatte dog holde fast, Kokkepigen dryppede Lak paa hende, og stak hende saa foran i sit Tørklæde.

"See, nu er jeg en Brystnaal!" sagde Stoppenaalen; "jeg vidste nok, at jeg kom til Ære; naar man er noget, bliver man altid til noget;" og saa lo hun indvendig, for man kan aldrig see udvendig paa en Stoppenaal, at den leer; der sad hun nu saa stolt, som om hun kjørte i Kaaret og saae til alle Sider.

"Maa jeg have den Ære at spørge om De er af Guld," spurgte hun Knappenaalen, som var Nabo. "De har et deiligt Udseende og deres eget Hoved, men lille er det! De maa see til at det voxer ud, thi man kan ikke alle lakkes paa Enden!" og saa reiste Stoppenaalen sig saa stolt i Veiret, at hun gik af Tørklædet og i Vasken, just som Kokkepigen skyllede ud.

"Nu gaae vi paa Reise!" sagde Stoppenaalen, "bare jeg ikke bliver borte!" men det blev hun.

"Jeg er for fiin for denne Verden!" sagde hun da hun sad i Rendestenen. "Jeg har min gode Bevidsthed og det er altid en lille Fornøielse!" og saa holdt Stoppenaalen sig rank og tabte ikke sit gode Humeur.

Og der seilede Alleslags hen over den, Pinde, Straae, Stumper af Aviser. "See, hvor de seile!" sagde Stoppenaalen. "De veed ikke hvad der stikker under dem! jeg stikker, jeg sidder her. See, der gaaer nu en Pind, den tænker paa ingen Ting i Verden uden paa "Pind" og det er den selv; der flyder et Straa, see hvor det svaier, see hvor det dreier! tænk ikke saa meget paa dig selv, du kunde støde dig paa Brostenene! - der flyder en Avis! - glemt er det, som staaer i den og dog breder den sig! - Jeg sidder taalmodig og stille! jeg veed hvad jeg er og det bliver jeg!" -

En Dag var der noget, der skinnede saa deiligt tæt ved, og saa troede Stoppenaalen, at det var en Diamant, men det var et Flaskeskaar og da det skinnede, saa talte Stoppenaalen til det og gav sig tilkjende som Brystnaal! "De er nok en Diamant?" - "Ja, jeg er saadant noget!" og saa troede den ene om den anden, at de vare rigtig kostbare og saa talte de om hvor hovmodig Verden var.

"Ja, jeg har boet i Æske hos en Jomfru," sagde Stoppenaalen, "og den Jomfru var Kokkepige; hun havde paa hver Haand fem Fingre, men noget saa indbildsk, som de fem Fingre, har jeg ikke kjendt, og saa vare de kun til for at holde mig, tage mig af Æske og lægge mig i Æske!"

"Var der Glands ved dem?" spurgte Flaskeskaaret.

"Glands!" sagde Stoppenaalen, "nei, der var Hovmod! de vare fem Brødre, alle fødte "Fingre," de holdt sig ranke op til hverandre, skjøndt af forskjellig Længde; den yderste af dem: Tommeltot, var kort og tyk, han gik udenfor Geledet, og saa havde han kun eet Knæk i Ryggen, han kunde kun bukke een Gang, men han sagde: at blev han hugget af et Menneske, saa var hele det Menneske spoleret for Krigstjeneste. Slikpot kom i Sødte og Suurt, pegede paa Sol og Maane, og det var ham, der klemte, naar de skrev; Langemand saae de andre over Hovedet; Guldbland gik med Guldring om Maven og lille Peer Spillemand bestilte ikke noget og deraf var han stolt. Pral var det og Pral blev det og saa gik jeg i Vasken!"

"Og nu sidde vi og glindse!" sagde Glasskaaret. I det samme kom der mere Vand i Rendestenen, den strømmede over alle Bredder og rev Glasskaaret med sig.

"See nu blev det forfremmet!" sagde Stoppenaalen, "jeg bliver siddende, jeg er for fiin, men det er min Stolthed og den er agtværdig!" og saa sad den rank og havde mange Tanker.

"Jeg skulde næsten troe at jeg er født af en Solstraale, saa fiin er jeg! synes jeg ikke ogsaa, at Solen altid søger mig under Vandet. Ak, jeg er saa fiin, at min Moder ikke kan finde mig. Havde jeg mit gamle Øie, som knak, saa troer jeg at jeg kunde græde! - skjøndt jeg gjorde det ikke - græde det er ikke fint!"

En Dag laae der nogle Gadedrenge og ragede i Rendestenen, hvor de fandt gamle Søm, Skillinger og saadant noget. Det var Griseri, men det var nu deres Fornøielse.

"Av!" sagde den Ene, han stak paa Stoppenaalen. "Det er ogsaa en Fyr!"

"Jeg er ingen Fyr, jeg er en Frøken!" sagde Stoppenaalen, men ingen hørte det; Lakket var gaaet af den og sort var den blevet, men sort gjør tyndere og saa troede den at den var endnu finere, end før.

"Der kommer en Æggeskal seilende!" sagde Drengene, og saa stak de Stoppenaalen fast i Skallen.

"Hvide Vægge og selv sort!" sagde Stoppenaalen, "det klæder! saa kan man dog see mig! - bare jeg ikke bliver søsyg, for saa knækker jeg mig!" - men den blev ikke søsyg og den knak sig ikke.

"Det er godt mod Søsyge at have Staalmaave og saa altid huske paa at man er lidt mere end et Menne-ske! nu er mit gaaet over! jo finere man er, desmere kan man holde ud."

"Krask!" sagde Æggeskallen, der gik et Vognmandslæs over den. "Hu, hvor det klemmer!" sagde Stoppenaalen, "nu bliver jeg dog søsyg! jeg knækker! jeg knækker!" men den knak ikke, skjøndt der gik et Vognmandslæs over, den laae paa langs - og der kan den blive liggende!